

Editor: *Vasile Burlui*
Redactor: *Oana Iacob*

We know
books

Tehnoredactare și copertă: *Oana Iacob*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOLĂNU, ELENA

Secretul fericirii puiului meu : povestiri terapeutice / Elena Bolănu ; il.
de Oana Iacob. - Iași : Cartea Românească Educațional, 2022

Conține bibliografie

ISBN 978-606-057-241-1

I. Iacob, Oana (il.)

821.135.1

ELENA BOLĂNU

SECRETUL FERICIRII PUIULUI MEU

Povestiri terapeutice

Ilustrații de Oana Iacob

Grupul Editorial Cartea Românească Educațional Copyright ©

Editura Cartea Românească Educațional, Iași – 2021

Adresa: IAȘI, Bd Ștefan cel Mare și Sfânt, nr. 2 – 700124.

www.ecredu.ro

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

CUPRINS

BRAȚE CĂLDUȚE.....	5
IȚI, BIȚI ȘI URSULEȚII DE PLUS.....	12
LUCA ȘI DAMIAN	16
MICUȚA LEILA.....	21
NORIȘORUL „HÂC!”.....	25
MINCIUNILE COPIILOR.....	29
URSOAICA BALUU	34
ÎN CĂUTAREA ZÂNELOR	40

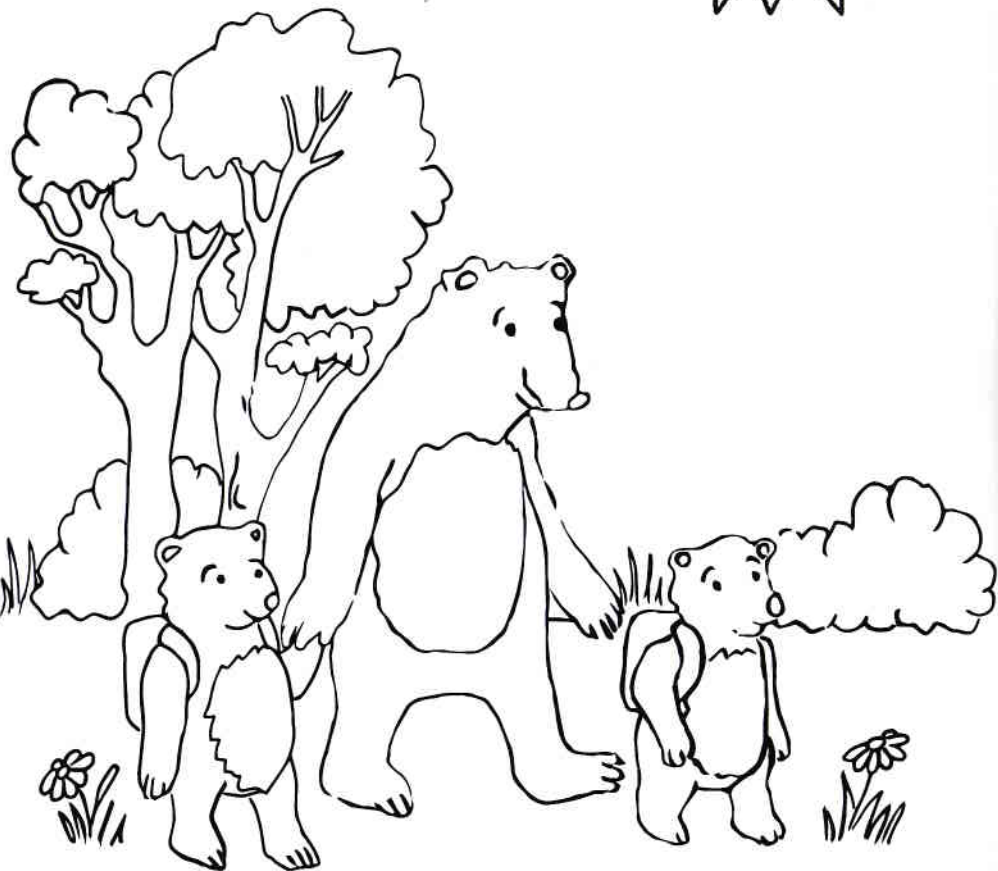
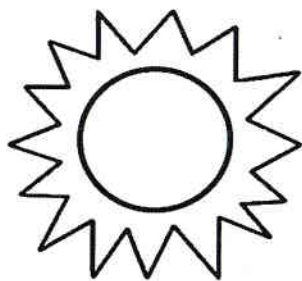
Prin noianul de cuvinte,
Degetele-i mărunte
Scurmă dupa-nvățăminte,
Fragezi muguri și seminte,
Așteptând să dea și rod,
Căci acum abia-i un „nod”,
Damian, un scump odor
„Buni”-lor, părinților.

Pentru tine, Damian Andrei

BRAȚE CĂLDUȚE

Regula - context de învățare a autocontrolului

Arc perfect de curcubeu, bolți albastre și-nsorite îmbrăcau pădurea verde. Mai jos, printre brăduți, brațele călduțe ale soarelui mângâiau chipurile Ursoaicei și puilor ei, Leila și Lulu. Precum la jucăriile de pluș, blănița lor, a celor două mogâldețe, brună și catifelată, se lăsa și ea răsfățată de blândețe mângâieri ale mamei și ale zorilor de zi luminoși și strălucitori. După cele dintâi rutine – spălatul ochișorilor, boticului, năsucului, pieptănatul blăniței –, Leila și Lulu își îndreptau alene pașii mici și împleticiți spre grădiniță. Rucsacul din spatele fiecăruia ascundea creioane colorate, cărți de colorat, dar și micuțele și atrăgătoare caserole, pline cu zmeură, mustind de suc, frăguțe, la rândul lor, plinuțe. Dacă nerăbdarea nu le era pusă la încercare de ispititoarele creioane, zmeura și frăguțele făceau să le abunde salivația. Neliniștea le era sortită doar... până la momentul gustării de dimineață, care, deși era aproape, părea că nu va mai sosi. Încurajat de Leila, Lulu, puțin mai mic de statură, mai leneș în mișcări, înainta anevoios. Ghiozdănelul devenea parcă din ce în ce mai greu, dar mai grea, mult mai grea îi părea... „regula”, pe care avea s-o întâlnească la râvnitul mic dejun. Pășea și bombănea: „regula, regula, regula...” Cum Leila, o fetiță-ursuleț puternică, frumos și sănătos dezvoltată, cu ochișorii ageri asemenea veverițelor, nu era preocupată de bombănitul lui continuu, îl tot îndemna să mărească pasul, atâta

tot. Nu în zadar, căci ajunseră chiar la timp în grădiniță. Intrară în clasă și se așezară civilizată la măsuțele frumos orânduite. La un semnal al educatoarei-ursuleț, se prinseră într-un cerc pentru interpretarea cântecelului despre... regulă. „Ah, regula, din nou, regula...”, bombăni din boticu-i cât o prună Lulu. Mintea lui se lupta din greu să împacă gustul bun al frăguțelor cu „regula”. Nevoit fiind, cânta cu ochii ațintiți la doamna educatoare-ursuleț, alături de ceilalți colegi de clasă, cu mișcări ușoare, sugestive, înghițind în sec:

„Iată, de cum am sosit,
Printre cei asemeni mie,
Regula mi-am amintit.
De-o repet, îmi va fi bine.

Unu, doi, unu, doi,
Faceți toți la fel ca noi,
Trei și patru, trei și patru,
Ai grijă și ține pasu’.

De nu-mping și nu alerg
Printre mese, scăunele,
Vor rămâne încuiate
Lacrimi, vaiet, bandajele.

Unu, doi, unu, doi,
Faceți toți la fel ca noi,
Trei și patru, trei și patru,
Ai grijă și ține pasu’.”

Însuflețiți de versurile cântecelului și de mișcările din refren executate cu vioiciune, în vârful lăbuțelor, pe puful pernuțelor, ursuleții au înaintat către locul indicat pentru a-și ocupa civilizată locurile la măsuțe. Gustarea de dinaintea activităților animă întreaga clasă. Mai ales pe Lulu. Cum frăguțele îi cuceriră de-

ndată mintea și gustul, reuși să rămână la măsura, fără zvâc. Sosi timpul și pentru o următoare activitate. Desen: temă la alegere.

Când activitatea era aproape de sfârșit, Lulu își aminti că are în ghiozdănel creioane colorate, mai bine ascuțite și mai interesante. O zbughi precum o săgeată, cu țintă precisă, uitând de... reguli; răsturnă în drumul său scăunelul altui coleg, iar piciorul lui nimeri exact în speteaza următorului scăunel. Într-o clipă, șiroaie, șuvoaie de lacrimi fierbinți se rostogoliră de-a valma pe cei doi obrăjori ai lui, dar și pe ai celuilalt, căzut deja pe lucioasa podea. Salvarea veni de la doamna educatoare, mereu protectoare. Îi liniști degrabă sughițul ce-i zgâlțâia puternic trupul prin blândețe și însuflețite-mângâieri. Nu numai lui, ci amândurora... Scuzele vinovatului, venind la timp și tot la timp fiind primite, făcură minuni, și liniștea se reaseză deasupra întregii clase de prichindei îmblăniți...

Alte activități împletite cu jocul în aer liber, la aparatele de joacă, umplură neașteptat de bine programul. Astfel, numaidecât, amiaza sosi... într-o atmosferă de sărbătoare și bucurie, căci... plecau rând pe rând spre căsuțele-bârlog, bine orânduite și bine îngrijite de iubitorii lor părinți.

Ajunși acasă, cu gândul tot la joacă, respectară cu ușurință regula. O altă regulă... stabilită, de data aceasta, de mama lor. Uitând de lovitură, Lulu se porni să-și dezbrace hăinuțele, ca apoi să le așeze în ordine pe speteaza unui scăunel mic cât el. Numai că mișcările îi erau încete, chinându-l dureri cumplite la piciorușul drept, din față. Cu privirea înfricoșată... de rușinea faptelor sale, ceru totuși ajutorul mamei:

- Auuu, mamă, te rog să mă ajuți..., auuu, auuu, te rog!

- De ce nu-ți poți mișca brațul, Lulu? Ce s-a întâmplat? strigă îngrijorată mama sa.

- Știi... , nu am respectat regula... Of, regula... Am alergat și am căzut peste speteaza unui scăunel. Ba... am lovit și un coleg. Îmi pare rău... Știi, mi-am cerut scuze..., scuze ce mi-au fost primite.... I-am întins lăbuța, apoi ne-am îmbrățișat. Am rămas chiar buni prieteni... Crede-mă, te rog, e adevărat!

Ca o minune, zâmbetul a luat locul lacrimilor de pe obrăjorii lui...

- Să-ți spună și Leila dacă nu mă crezi pe mine...

Leila, cu chipul îmbujorat de rușine pentru frățiorul ei, încercă să-i explice mamei:

- Lulu nu reușește să țină minte regula, pentru că este prea mic să înțeleagă sau pentru că... poate... o uită mult prea repede... Deși doamna educatoare ne-o reamintește de fiecare dată, în fiecare dimineață, printr-un cântecel vesel și jucăuș.

- Lulu, spuse mama cât mai aproape de privirea lui, să se asigure că este ascultată și, de asemenea, să-l asigure că este ascultat, doamna stabilește reguli și le repetă ca să ți le reamintești, din grijă pentru tine și pentru cei din jurul tău. Te poți accidenta și mai rău de atât, încât să fie nevoie să mergem la spital atât cu tine, cât și cu cel nevinovat, rănit de isprava ta. Și nu știu dacă părinții lui ne vor ierta cu atâta ușurință cum a făcut-o azi colegul tău și doamna educatoare. Acum te pot ajuta eu, dar când va fi mai grav, nu te voi mai putea ajuta. Numai medicii pot fi folositori în astfel de situații.

- Promit, spuse el cu un nod în gât, ce-l chinuia nemilos. Avea flăcări în obrăjori, care îl ardeau la fel de nemilos.

- Acum trage cu grijă piciorușul din pulovăraș. Imediat te voi bandaja, după ce unguentul va pătrunde bine-n piele. Apoi vom aștepta să se retragă umflătura... deja vineție.

- Mulțumesc, mămico! ... Apoi vom putea pleca la joacă?

- Desigur, zâmbi larg curajosului puiut, care era gata să suporte durerile ascuțite ale piciorușului, de dragul jocului...

Trecu și seara, trecu și noaptea, însă nu la fel de ușor ca în momentele de zburdalnicie, căci durerile... nu dispăruseră.

Iată-i din nou la grădiniță, cântând despre regulă. La masă fiind, lipeau de zor, cu plăcere, figuri geometrice pentru a realiza colajul „Ulciorul”. Cum Lulu mai voia și alte materiale de la ispita-dulăpior, începu să se foiască, doar, doar să țâșnească... Leila, de cum îl simți, gândurile îi ghici și pe loc îl nimeri. Puse

degrabă lăbuța ei peste lăbuța lui, oprindu-l. Lulu o privi cu subînțeles, apoi îi mulțumi plecându-și capul. Ochii li se umeziră. Clipeau cu repeziciune pentru a elibera lacrimi de frăție, lacrimi de bucurie. Își zâmbeau și se-mbrățișau din priviri, se încurajau și se felicitau tot din priviri. Martoră și complice le deveni și doamna educatoare, adusă parcă de bagheta magică, zbârlindu-le blănița din creștetul capului, în semn de simpatie, de aplaudare a reușitei lor.

„Repetiția a dat roade, iar puișorii mei le-au și cules..., își spuse cu satisfacție și mulțumire. De-acum, buclucașa regulă le va deveni obișnuință și, de ce nu, prietenă...”

Toate regulile ce însoțeau rutinele, cât și activitățile erau repetate de fiecare dată, amintind și de posibilele urmări; dacă le vor neglija, neajunsurile nu vor întârzia...